

Köpeğin Adı Badi 61

– Ömer Faruk · 15 Kasım 2017

Can, üç yaşında bir erkek çocuğu, annesiyle birlikte komşularının teklifi üzerine pikniğe gelmişler. Babası o gün, çalıştığı fabrikada fazla mesaiye kalacağından onlarla birlikte gidememiş. Aslında karısının da gitmesini istemiyormuş ama onu istekli görünce:

-Gidin, ama çocuğa dikkat et. Başına bir iş gelmesin, diye sıkı sıkıya tembih etmiş.

Pikniğe gelince Can, çok sevinmiş. Annesinden oyun oynamak için izin istemiş, o da fazla uzaklaşmamasını şart koşarak izin verince; koşmuş, kendi akranı çocuklarla oynamış. Karnı acıkınca annesinin ve komşularının getirdikleri yiyeceklerden yemiş. Sonra tekrar oynamak için ayrılmış. Annesinin gözü sürekli oğlunun üzerindeymiş, birkaç kere gözden kaybedince kalkmış aramış, her defasında önceki oynadığı yerden biraz daha uzakta bulmuş.

Komşularıyla muhabbete dalan anne, bir süre oğlunu takip etmeyi bırakmış. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyormuş ama aklına oğlu gelince bakınmış, ortalıkta görememiş. Gene öncekiler gibi biraz ileride bulabileceğini sanmış, ama Can orada yokmuş. Piknik alanının her tarafında hatta etrafında oğlunu aranmış. Sahile kadar inmiş, o sırada beyaz bir otomobil karşıdaki tepeyi tırmanıyormuş, ama Can'ın annesi bunu görememiş.

Sahilden piknik yerine dönerken, oğlunu orada bir yerde saklanırken bulacağını umuyormuş, sonra bulamazsa ne yapacağını düşünüyormuş. Çünkü daha önce orada aramadık yer bırakmamıştı. "Bulurum!" diyormuş sonra "Ya bulamazsam!"... Umutla umutsuzluk arasında gidip geliyormuş, gidip geliyormuş... Piknik alanında her tarafı bir kere daha aramış, bulamayınca etraftakilerden yardım istemek için yakınmaya başlamış.

Annenin feryadı, herkesi etkiledi; toplulukta çocuğun kaçırıldığı izlenimi ve bir panik havası hakim oldu. Çocuğu kaçırana hakkında da ortak bir kanaat oluştu. Bazıları bunu dile getirirken, bazılarının da düşüncelerindeydi çocuğun seri katil tarafından kaçırıldığı.

-Seri katilin işidir.

-Yandı gene onca yürek.

-Bu tip insanları hapse atmak yetmez, yok edeceksin ki başkalarının da canını yakmasın.

Şeklinde konuşmalar başladı.

Piknik alanında bu olay, kollektif bir bilincin oluşturmuştu: o nedenle insanlar aynı düşüncelere sahiptiler, aynı heyecanı duyuyorlardı ve hiçbiri ne yapacağına tam olarak karar vermemişti. Seri katilde hepsi hemfikirdi, ama hiç biri bu seri katili görmemişti. Nasıl bir şeydi bu? İnsana benziyor muydu, onun gibi şunun gibi bir insan mıydı, yoksa masalımsı korkunç bir yaratık mı? Silah mı bıçak mı kullanıyordu? Kurbanlarını neye göre seçiyordu ve nasıl öldürüyordu?

Tam o sırada arka arkaya üç patlama sesi duyuldu. Sanki patlamanın açıklaması orada yazıyormuş gibi herkes gözlerini açarak birbirinin yüzüne baktı. Bomba mı atıldı yoksa tabanca ile ateş mi edildi? Bu da seri katilin işi olabilir mi?. Buraya kadar gelip, küçük bir çocuğu kaçırın, insanların üzerine bomba mı atamayacak ya da ateş mi edemeyecek? Elleri ayakları titreyenler, kalbi çarpanlar, hızlı hızlı nefes alanlar, kekeleyerek konuşmaya çalışanlar ve olanları hiç umursamayan çocuklar... Çünkü çocuklar biliyorlardı ki bu patlamaların nedeni sanılanlar değildi; altı üstü baloncudaki üç tane balon patlamıştı, hepsi bu!

Düşünce aşamasından davranışa geçince toplulukta kargaşa görüldü. Önce çocuğu olanlar, sanki seri katil gelip onların çocuğunu da kapacakmış korkusuyla apar topar adeta kaçarcasına orayı terk ettiler; tabii arkalarında bolca yiyecek bırakarak... Bu da bize yaradı, yiyeceklerin üzerine atladık. Çatlayana kadar yiyebilirdik. Bizi görenler hiç seslerini çıkarmadılar, çünkü şimdi uğraşacakları daha ciddi sorunları vardı: Seri katil...

Hava kararmak üzereyken ortalıkla bir tek piknikçi kalmadı, oysa bazıları gece yarısına kadar burada vakit geçirmeye karar vermişlerdi. Can'ın annesini oradan ayırmak çok zor oldu. Gitmemekte direniyordu, bırakmaları için komşularına yalvarıyordu. Ağlıyordu ama gözyaşı akılmıyordu. İki komşusu koluna girip zorla bir otomobile bindirdiler.

En son gidenler iki satıcıydı: Mısırcı ve dondurmacı. Onlar da seri katile söyleniyorlardı arabalarını itelerken.

Çöplerin arasında bulduğum yiyeceklerle karnımı doyurduktan sonra eve döndüm. Kenan Baba gelmemişti, uyumak istedim uyuyamadım. Sıkıcı, üzücü bir günü geride bırakıp yaşananları unutmak istiyordum. Gece çok geç bir saatte uyudum. Sabaha pırıl pırıl bir güneşe uyanacağımı, güzel bir gün geçireceğimi hayal ediyordum. Hayallerim boşunaymış.

(Devam edecek...)